

نگاهت دنباله من است

(مجموعه دوم سه گانی های سپید)

سهراب سعیدی

سرشناسه: سعیدی، سهراب، ۱۳۵۸ -

عنوان و نام پدیدآور: نگاهت دنباله من است: (مجموعه دوم سه گانی های سپید)

سهراب سعیدی

مشخصات نشر: کرج: آثار برتر، ۱۳۹۹.

مشخصات ظاهری: ۶۴ ص

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۷۰۶۵۶۶-۴

وضعیت فهرست نویسی: نیا

عنوان دیگر: مجموعه دوم سه گانی های سپید

موضوع: شعر فارسی -- قرن ۱۴

وضعیت: Persian poetry - 20th century

ه بندی کنگره: PIR۸۳۴۸

ردی: ۱/۶۲۲۸

شماره کتابشناس ملی: ۶۱۴۸۵۵۶

نگاهت دنباله من است

نام کتاب: نگاهت دنباله من است (دفتر دوم مجموعه سه گانی های سپید)

مؤلف: سهراب سعیدی

ناشر: نشر آثار برتر

صفحه آرائی: پرستو امیری

طرح جلد: یونس دهقانی

حروفچینی: انوشا سعیدی

نوبت چاپ: ۱۳۹۹

شمارگان: ۱۰۰۰ جلد

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۷۰۶۵-۶۶-۴

قیمت: ۱۵ هزار تومان

مقدمه :

شعر، برخاسته از زمینه‌های شخصیتی و اجتماعی شاعر است و هم چنان که شخصیت شاعر در فرآیند تغییر مکانی و زمانی مشمول تحولات و تغییراتی می‌شود شعر هم به عنوان پرباوند این شرایط دستخوش تغییراتی خواهد شد. در تعریف شعر گفته اند: شعر یکی از اقسام دو گانه کلام است در مقابل نثر که در ساده‌ترین تعریف آن را کلامی اندیشیده همراه با بزم و گاه قافیه دانسته‌اند. بعضی شرط خیال‌انگیز بودن را نیز بر این دو عامل افزوده‌اند و کلامی را که از عنصر تخیل بهره ندارد و تنها در آن وزن و قافیه بکار رفته باشد را نظم خوانده‌اند:

ای بسا شاعر که اندر بحر خفا نسی ساخته

وی به اناضول که گذر عمری خود شعری نگفت

و در عین حال از نظر بعضی دیگر تنها عامه تخیل، عنصر اساسی شعر است و وزن و قافیه از اجزاء الزامی تشکیل دهنده آن نیست.

اصل و ریشه شعر در گذشته دور و تاریخ بشری پیچیده است، انگیزه

سرودن اولین شعر و نام اولین شاعر در نزد همه ملت‌ها، اساطیر و اسطوره

آمیخته است. عرب‌های قدیم اولین شاعر را یعرب بن حطام از وادگان

حضرت نوح (ع) می‌دانستند که بنابر قول شمس قیس رازی در کتاب

«المعجم فی معاییر الاشعارالعجم»، نخستین بیت‌های موزون را به زبان عربی

او ادا کرده است. در روایت‌های دیگر: «اولین شاعر حضرت آدم است که

نخستین شعر را در مرثیه فرزندش هابیل که به دست فرزند دیگرش قابیل

کشته شد گفته است:

تَغَيَّرَتِ الْبِلَادُ وَمَنْ عَلَيْهَا فَوْجُهُ الْأَرْضِ مُغَيَّرٌ قَبِيحٌ
تَغَيَّرَ كُلُّ ذِي لَوْنٍ وَطَعْمٍ وَقَلَّ بَشَاشَةُ الْوَجْهِ الْمَلِيحِ

تقریباً در فرهنگ ابتدائی بیشتر ملت‌ها شاعر موقعیتی پیغمبر گونه و شبه خدایی و شعر جنبه آسمانی و خاصیت جادویی دارد و تعبیر سحر که در زبان فارسی برای شعر و نثر عالی و به خصوص در مورد شعر به کار می‌رفت نشان دهنده اعتقادی است که کلام و بخصوص شعر را با جادو مرتبط می‌دانسته‌اند.

جامعه انسانان عقیده دارند که شعر حاصل کار دسته جمعی انسان‌های اولیه و نتیجه هماهنگی حرکات منظم آن‌ها و ابزار کار در آمیخته صداهای آن‌ها با اصدای گویایی است که بطور طبیعی و خود به خود در حین انجام دادن کارهای سنگین همراه با نفس زده‌های خنجره بیرون می‌آید، این صورت‌ها بر اثر منظم بریدن صله‌ها خود به خود به پاره‌های مساوی تقسیم شده و شکلی موزون به خود گرفته و به تدریج به صورت آوازهای دسته جمعی درآمده است که در مراسم مختلف قبیله‌ای همراه با رقص و آوازهایی و با نواختن نخستین آلت‌های موسیقی، مشابه ابزار کار بوده است خوانده می‌شده است.

پیوند اولیه شعر با موسیقی و اینکه نخستین شعرها هم‌راه با موسیقی خوانده می‌شده امری ثابت شده است در هر حال نخستین صورت‌های مکتوب ادبی بیشتر زبان‌ها به شکل شعر بوده که در حقیقت اولین صورت‌های ضبط شده همان صورت‌های شعرهای نخستین بشر است.